

BRIGID KEMMERER

INIMĂ
APRIGĂ
ȘI
FRÂNTĂ

Traducere din limba engleză de

ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINTEENS

PĂDUREA DE GHEATĂ
IISHELLASA

RÂUL ÎNGHETAT

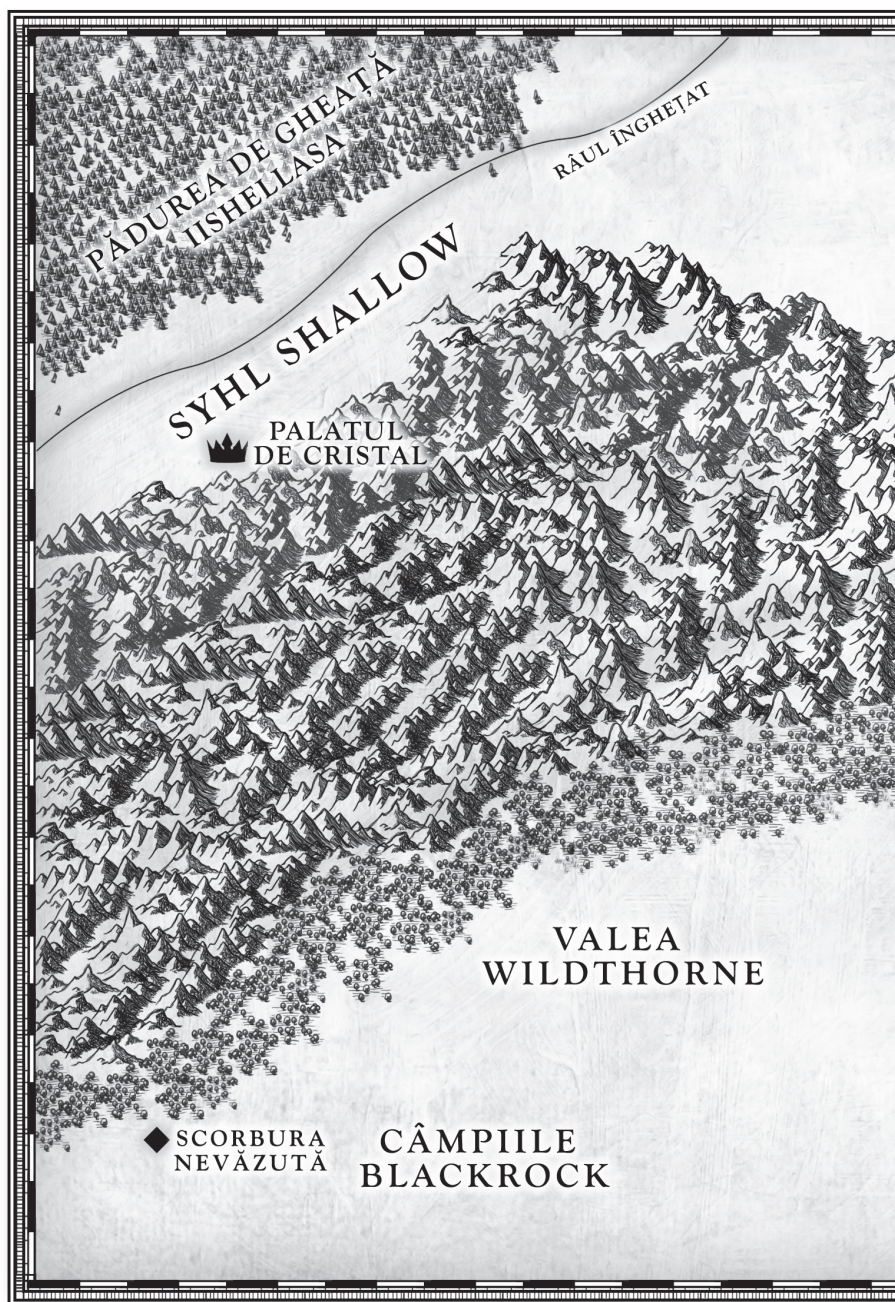
SYHL SHALLOW

👑 PALATUL
DE CRISTAL

VALEA
WILDTHORNE

◆ SCORBURA
NEVĂZUTĂ

CÂMPIILE
BLACKROCK



EMBERFALL

COLINELE
NORDULUI

VALEA VALKINS

◆ FORTĂREȚA
HUTCHINS

◆ CASTELUL
IRONROSE

◆ HANUL
„LA MISTREȚUL
STRĂMB”

◆ PORTUL
SILVERMOON

◆ PUNCTUL
COBALT

◆ RILLISK

GOLFUL
CASTELLAN

GOLFUL
RUSHING

OCEANUL



CAPITOLUL UNU



H A R P E R

M I-E DOR SĂ ȘTIU EXACT CÂT ESTE CEASUL.

E unul dintre puținele lucruri pe care regret că le-am lăsat în Washington DC, dar, când se lasă întunericul, cina pare o amintire îndepărtată și Rhen nu s-a întors încă în odăile lui, vreau să știu cât este ceasul. Nu-i nicio noutate să aștept pe întuneric, dar când eram pe străzi, aveam telefonul mobil al fratelui meu și număram fiecare minut.

Acum sunt prințesa Harper din Disi, iar regatul Emberfall nu a progresat până-n punctul de a avea electricitate.

Eu și Rhen avem camere separate, așa cum se cuvine pentru prințul moștenitor și domnița cu al cărei regat urmează să-l unească pe al lui, dar mă vizitează întotdeauna înainte să se retragă în dormitorul său.

Nu a întârziat niciodată atât de mult. Sau... nu cred că a făcut-o.

Arșița de peste zi s-a domolit, lăsând aerul răcoros să intre pe ferestrele deschise ale camerei mele, iar din lemnele puse pe foc au rămas doar tăciuni strălucitori. Afară, torțele pâlâie la posturile străjerilor care înconjoară Ironrose, scâlpiri la intervale regulate care împiedică întunericul să se pogoare pe deplin peste proprietate.

Ce diferență enormă față de clipele în care Ironrose era blestemat, când posturile străjerilor erau reci, întunecate și goale, iar singurii oameni care locuiau la castel eram eu, Rhen și Grey.

Acum, castelul e ticsit cu nobili, slujitori și străjeri, iar noi nu suntem niciodată singuri.

Și Grey este plecat. Lipsește de luni bune.

Iau lumânarea de pe noptieră și o aprind de la tăciunii strălucitori din vatră. Este o mișcare pe care o fac fără să mai gândesc, așa cum aș fi aprins o brichetă acasă. Zo, străjera mea personală și cea mai apropiată prietenă de aici, nu este la datorie în seara asta, iar ea merită să doarmă. Și Freya, camerista mea. Luminile din odaia ei s-au stins cu ore în urmă și eu, ca o egoistă, îmi doresc să nu o fi făcut. Mi-ar prinde bine o prietenă.

În ușă aud o bătaie ușoară și traversez camera în fugă ca să o deschid.

Nu este Rhen, deși nu m-aș fi așteptat să ciocănească. E Jake.

Când eram mică, Jake era blând și bun, fratele mai mare perfect. Apoi am devenit adolescentă și, cât mama s-a aflat pe patul de moarte, tatăl nostru ne-a distrus viețile. Jake are constituția unui fundaș și, ca să avem cu ce trăi, a acceptat slujbe de la rechini de cămătari care ne tot călcau pragul. Pentru cei din afara familiei, Jake s-a transformat rapid dintr-o persoană simpatică într-una de temut.

Faptul că am fost prizonieră în Emberfall, un ținut la fel de frumos pe cât e de sălbatic și plin de pericole, nu a schimbat temperamentul fratelui meu. În ziua în care am sosit, era dezorientat și nesigur, dar a ajuns să intre în pielea prințului Jacob din Disi, personajul fictiv. Părul brunet i-a crescut un pic și își poartă sabia la sold ca și când s-ar fi născut cu ea. Nimeni nu i-a făcut necazuri în DC, și nici aici nu-l necăjesc mulți oameni.

În seara asta, expresia lui e sumbră.

— Bună! zic încetișor. Intra!

O face, și eu închid ușa în urma lui.

— Mă miră că ești încă trează, spune el.

— Îl aștept pe Rhen. Tac o clipă, apoi: Mă miră că *tu* ești încă treaz.

Fratele meu ezită.

— Eu și Noah ne facem bagajele.

Noah este iubitul lui, fost rezident medical într-o cameră de urgențe aglomerată din DC, și acum „vraciul” castelului.

Ridic din sprâncene.

— Vă faceți bagajele?

Expresia fratelui meu nu se schimbă.

— Plecăm dimineață.

Vestea mă surprinde atât de mult, încât mă clatin un pas în spate.

Jake zâmbește.

— Nu pentru totdeauna, Harp. Nu e așa de grav.

— Dar... cum adică *plecați*?

El ridică din umeri, se foiește un pic și se duce la fereastră.

— Au trecut câteva luni de când suntem aici. Știu că-ți place să te joci de-a prințesa de la curte, dar mie mi se pare că trăiesc într-o cușcă. Tace și mă privește peste umăr, după care adaugă: Doar pentru câteva săptămâni. Maxim o lună.

Dau tot aerul afară.

— O lună!

Într-o lună pot să se petreacă multe. O știu mai bine ca oricine altcineva.

— N-aș avea cum să dau de tine, zic eu. Dacă se întâmplă ceva? Uneori, durează zile — *săptămâni* — ca să transmit un mesaj. Tot nu știm ce se întâmplă cu Syhl Shallow, încoronarea lui Rhen sau...

Îmi aruncă o privire.

— Nu e nevoie să mă verifici ca să vezi ce fac, Harper.

— Tot pot să-mi fac griji pentru tine.

Am fost o dată despărțiți după ce Grey m-a înșfăcat de pe străzile din DC, și a fost oribil să nu știu ce ar fi putut să se întâmple cu Jake. Nu mai vreau să simt așa ceva.

— L-ai întrebat pe Rhen? S-ar putea să nu i se pară o idee bună. Duritatea i se citește în privire.

— Nu este tutorele meu.

— Știu, dar...

— Știe oricum. Am vorbit deja cu el.

Asta mă uimește.

— L-am rugat să nu îți spună nimic, adaugă Jake. Voiam să te anunț personal.

Buzele mele descriu o linie dreaptă.

— Atunci, presupun că ai aranjat totul.

— Nu, Harp. Nu am făcut-o. Tace un moment, apoi zice: Vreau să vii cu noi.

— Jake! Nu pot. Știi că nu pot.

— Ba da, poți. Poți să scapi de aici, ca și mine. Pleacă de lângă fereastră ca să se oprească în fața mea și-mi vorbește pe un ton mai blând: Nu e nici tutorele tău. Nu trebuie să-ți petreci nopțile așteptându-l.

— Conduce o țară, spun eu. Nu a ieșit în oraș ca să bea cu băieții.

— Are optsprezece ani, ca și tine. Jake face o pauză, apoi: Vrei să te căsătorești cu el?

Întrebarea mă lasă fără suflare.

Fratele meu se uită cu atenție la mine.

— Harp... știi că asta te așteaptă dacă rămâi aici. A inventat toată alianța asta cu o țară închisă care depinde de căsătoria cu tine.

Știu asta. Bineînțeles că știu.

Tac prea multă vreme. Jake trece pe lângă mine, îndreptându-se către șemineu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Căsătorie.

— Eu... Nu știu.

Aruncă un buștean pe foc și-l împunge cu vătraul.

— Nu ar trebui să fii nevoită să știi. Asta vreau să zic.

Bușteanul începe să se aprindă, iar Jake mă privește peste umăr.

— N-ar trebui să te afli într-o poziție în care iubitul tău e nevoit să se însoare cu tine pentru ca țara lui să nu se destrame.

Mă deplasez și mă așez pe perna de pe canapea.

— Dumnezeuule, Jake, ce mă bucur că ai venit!

El se uită la focul care acum arde intens, făcându-i părul șaten să lucească în nuanțe de auriu și roșu.

— Știu că lucrurile nu erau bune în DC, dar nu mi se pare că sunt mai bune aici.

— Am plecat din Washington înfruntând un bărbat cu un pistol, zic eu.

— Știu, știu.

Totuși, amuțește și el, deci îmi dau seama că nu e vorba de o consimțire tacită.

Nu știu ce să îi spun.

— Nu pot să plec, Jake.

— Îl iubești.

— Da.

Oftează și apoi vine și se așază pe canapea, lângă mine. Îmi sprijin capul de umărul său și privim focul împreună.

— Zvonurile scapă de sub control, spune în cele din urmă. Se aude că nu e moștenitorul de drept și Karis Luran o să atace din nou.

— Zvonurile alea circulă de luni de zile.

— Oamenii încep să discute despre forțele din Disi care nu au ajuns niciodată. Că alianța voastră este o prefăcătorie. Jake tace și, acum, privirea îi este tăioasă când adaugă: Nu plec doar ca să scap de aici. Vreau să aflu ce se întâmplă cu adevărat dincolo de castelul ăsta.

— Rhen nu ne-ar minți.

Jake mă studiază o veșnicie.

— Și-a mințit întreaga curte, zice în cele din urmă. Dacă tu crezi că nu se pretează să ne mintă *pe noi*, trebuie să fii atentă.

Înghit în sec. Rhen nu este așa.

— Nu e nevoie să începi un scandal, Jake.

— Nu o fac. Îți cer doar să te gândești. Clatină din cap cu amărăciune, apoi zice: Noah a spus că n-o să vrei să vii. Mi-am zis că măcar o să-mi iei în considerare rugămintea.

Mă uit cu atenție la fratele meu neliniștit, care a făcut atât de multe lucruri oribile ca să mă țină în siguranță. Știu că bunătatea și compasiunea există în inima lui. Sunt sigură.

— Îmi pare rău!

El scrâșnește din dinți.

— Îmi doresc să fi știut dacă Grey e mort sau viu.

— Și eu, spun și oftez.

— Nu din aceleași motive ca tine, replică el și mă privește de sus. El e cel care ne-a prins aici.

Jake clatină din cap și-și trece apăsător o mână peste maxilar. Acum, trupul său e încordat.

— Dacă o să se întoarcă vreodată, o să-l fac să-și dorească să nu se fi întors.

Nu e cine știe ce amenințare. Grey este probabil mort – sau captiv în tărâmul celălalt, ceea ce e la fel de rău.

— De ce ești atât de furios?

Nori de furtună îi întunecă privirea.

— Harper, mi-am petrecut luni de zile urmărindu-i cum te folosesc!

— Nu mă *folosește* nimeni...

— Ba da! Te folosesc! Grey te-a adus aici ca să-i ajuți să rupă un blestem cu care n-ai avut de-a face. Și apoi, când ai evadat, te-a adus *iarăși* în locul ăsta.

— *Am vrut* să mă întorc. Și m-am întors. Nu regret alegerea făcută.

Până-n clipa de față, când mă uit în ochii lui Jake, nu mi-am dat niciodată seama că *el* îmi regretă alegerea. Poate că i-a salvat viața, dar acum e prizonier aici și nu are cum să ajungă acasă.

Zăvorul de la ușa mea scoate un sunet, iar eu mă întorc, surprinsă să-l văd pe Rhen în prag.

Prințul încă poartă ținuta formală, o tunică albastră închisă până la gât cu nasturi și o sabie la șold. Lumina focului se reflectă în părul său, poleindu-l în nuanțe aurii, dar ochii îi sunt obosiți. Ne zărește pe Jake și pe mine lângă șemineu și se oprește. Încordarea din încăperea e atât de intensă, încât probabil o simte.

— Iartă-mă! spune Rhen cu grijă. Este târziu. Credeam că o să fii singură.

Jake oftează.

— *Ar trebui* să fii singură. Eu plec. Se apleacă și mă sărută pe frunte, după care adaugă: Ai grijă de tine, Harper! Vorbesc serios!

Replica asta mai adaugă ceva dulceață tuturor celorlalte vorbe.

— Mulțumesc, frate mai mare!

Jake se oprește lângă Rhen înainte să pună mâna pe clanța ușii.

— Tot plec mâine, spune el.

— Astăzi, de fapt, rostește Rhen pe un ton la fel de egal ca al lui Jake. E trecut cu mult de miezul nopții. Se uită la întunericul de dincolo de fereastră, adăugând: Dustan și un mic grup de străjeri o să te însoțească. Dacă vrei, poți să pleci în zori.

Asta-l bulversează pe Jake preț de o clipă, dar își revine repede.

— Bine.

Rhen ridică o sprânceană.

— Credeai că n-o să-mi respect cuvântul?

— Credeam c-o să găsești lucruri mai importante de făcut.

— Într-adevăr. Ai dreptate.

Rhen deschide ușa și o ține așa. O invitație clară să plece.

Jake deschide gura ca să se certe.

Rhen poate să fie răbdător când vrea, dar simt că acum nu e unul dintre momentele acelea.

— Jake, spun eu. Ai obținut ce-ai vrut.

— Nici pe departe.

Dar observația e de ajuns cât să-l facă pe fratele meu să renunțe la ceartă, apoi iese pe ușă.

Odată plecat, Rhen traversează încăperea spre locul în care stau. Fiecare zi pare să-i accentueze și mai mult cearcănele, o atenție sumbră și încordată care parcă nu mai dispare.

— Ești în regulă? îl întreb când se apropie.

Mereu e încrâncenat după ce pleacă de la întâlnirile cu sfetnicii lui, dar mi se pare că astăzi a depășit o nouă limită. Este distant. Atât de rigid, încât, dacă nu l-aș cunoaște, cred că m-aș îndepărta de el.

— Ce se întâmplă? Este târziu. Credeam că...

Îmi cuprinde talia cu mâinile, făcându-mă icnesc. Apoi mă sărută.

Rhen este atât de puternic și de abil, că uneori încă mă surprinde când e blând. A traversat camera ca și când ar fi vrut să pornească un război, dar mă sărută de parcă aș fi cea mai delicată ființă din castel. Mâinile lui emană o căldură pe care o simt prin trupul adormit, atingându-mi catifelat mijlocul. Îmi lipesc palmele